

23 oktober ilja:

Vandaag moeten we even naar Kathmandu om te checken of we een transitvisum nodig hebben. We gaan vroeg op pad en pakken een taxi bij de poort. Daar hebben we natuurlijk weer een hoop gesteggel. We weten dat je voor 300 roepies naar de stad kunt, men probeert wel 400 of 500 maar we houden stellig vol en uiteindelijk zwicht de chauffeur. We laten ons naar de indische ambassade brengen maar eigenlijk willen we eerst naar het kantoor van Jet Airways, om bij hen even na te vragen of onze info juist is. De chauffeur doet daar weer moeilijk over en we zeggen daarom ons toch maar bij de ambassade te laten afzetten. Zo gezegd, zo niet gedaan. Hij dropt ons op een splitsing en wijst ene kant ambassade en andere kant Jet kantoor. Hoho, dat hebben we niet afgesproken, zeggen we. De man blijft moeilijk doen en weigert verder te rijden. We hebben geen zin in gedoe en stappen daarom maar uit. Wat een lummel zeg! We stappen uit en vragen de weg naar het Jet kantoor, het is gewoon rechtuit wordt ons verteld dus lopen we door de stoffige straat. We moeten het nog 2 keer vragen en dan zien we het kantoor. We lopen naar binnen en worden meteen geholpen. In eerste instantie begrijpt de jongeman achter de desk onze vraag niet, moeten we nu wel of geen transitvisum hebben? Een oudere man, 1 van zijn collega's begrijpt de vraag wel en fluistert hem het antwoord in. Het antwoord is ja. Das jammer nu moeten we alsnog naar de ambassade. Dus gaan we de stoffige straat nog een keer door en lopen we bij de splitsing de andere weg is. Dit ziet er meteen anders uit. De straat is netjes en er staan mooie gebouwen in. Bij navraag blijkt de ambassade aan het einde van de weg te zijn. We lopen er naar toe en eenmaal binnen moeten we een nummertje trekken. We worden door een stel direct ondervraagd of we even een boodschap willen inspreken voor een jarige broer, in de camara. Dat willen we wel en doen we dus. Wij vragen hen hoe het hier werkt en er wordt ons verteld dat we een formulier hadden moeten invullen via internet en die hadden moeten meebrengen. Sh.t! Gelukkig is er een bureootje naar de ambassade waar je dit kunt laten doen. Dus gaan we weer naar buiten. We lopen het piepkleine kantoortje binnen en laten daar onze formulieren invullen. Ze willen alles van ons weten, tot de namen van onze vaders en moeders, waar we de laatste 10 jaar allemaal geweest zijn en nog veel meer, belachelijk voor alleen een transitvisum! Maar goed! En passant moeten er ook nog fotos gemaakt worden, onze eigen pasfotos zijn niet goed genoeg. We kunnen morgenmiddag terugkomen om het e.e.a. op te halen. Dus we hoeven niet langs de ambassade vraag ik? Nee hoor zegt de man. Wat gaat dat kosten dan! 5900 roepies per persoon zegt de man met een stalen gezicht. Oh ja! Ik heb gelezen dat het visum 2300 kost p.p. Dus waar komen die andere kosten dan vandaan. Tja, dat zijn onze verdiensten. Kunt u ons niet gewoon het papierwerk geven? Ja hoor dat kan ook, kosten 1100 roepies. Doe dat dan maar, dan gaan we zelf wel even langs de ambassade, we zijn er toch. Een stel jonge belgen die na ons aan de beurt is, trapt wel in het verhaal en moeten dus meer dan het dubbele betalen. We lopen terug en zien dat ons nummer gelukkig nog niet aan de beurt is. We nemen

Ambassade dag

Geschreven door Remco & Ilja
zondag 27 oktober 2013 05:13 -

plaats en kijken eens goed in het rond. Er zitten heel veel bijzondere mensen hier, veel echte backpackers met klitterig haar, meiden met roze haar, een man met haar tot op zijn billen, afgetrapte kleren. Zitten wij dan tussen met onze nette afritsbroeken en trekkingschoenen! Had gelezen dat je toch een beetje netjes naar zo'n ambassade moest gaan, nou blijkt van niet dus! Na een half uurtje zijn we aan de beurt, we geven onze papieren af, betalen het visum en mogen [morgen om 5 uur](#) terug komen om het op te halen. We vragen ons af of alles zo goed is gegaan, maar dat zien we morgen dan wel.